

Endinsar-se en el món dels símbols religiosos és entrar a través d'una porta quasi màgica a una nova dimensió de la realitat. De la nostra realitat espiritual.

La transcendència que esdevé quan som capaços de connectar un significat amb un significant altre al que normalment atribuïm i aparellem, és l'objectiu de l'ús i treball amb i des de la simbologia. En aquest cas que ens ocupa, simbologia religiosa, tot i que en d'altres àmbits de la societat i realitat que ens envolta, també en podem trobar de simbologia.

Amb la IA (Intel·ligència artificial), i molt abans, amb la tecnologia digital, ja hem après que de cada vegada més, i creixent de forma exponencial, la nostra convivència amb diferents elements reals i imaginaris es fa possible i en un futur molt proper, serà gairebé una rutina travessar el llinard per trobar-hi elements tangibles mesclats amb elements virtuals que conviuran. I enmig hi serem nosaltres.

Tal vegada, el fet de barrejar totalment el món material amb el simbòlic, ens farà difícil distingir una cosa de l'altra i per tant, ser conscients de quan passem per la porta i connectem amb el símbol, ja que serà un exercici complicat. Però ja ens hi trobarem...si passa. I no val dir "Jo, ja no ho veuré!", perquè ja ho veiem.

De fet, plantejar a una persona que ens digui un element simbòlic al qual li ha atribuït o li pot atribuir (si no hi havia pensat mai abans), el poder de connectar amb el transcendent és un exercici molt interessant i que a classe amb l'alumnat, dóna molt de joc. El llistat d'elements és molt ampli i variat i va des d'objectes que porten sempre al damunt, com medalles, anells, collars, polseres o arracades, que solen ser records de moments concrets de la vida o records familiars; passant per la música amb certes cançons, poesies, llibres, pel·lícules...o també imatges concretes (la creu, les mans, la imatge de cors...) així com imatges tipus postals de llocs visitats on un ha estat feliç o ha visitat amb companyia d'algú que és o ha estat important en la nostra vida...on hi hagi el mar, la muntanya, el desert, una posta de sol a Pont de Gil o a Binidali...etc.

Som somiadors, nosaltres. Som capaços de viatjar i construir una nova realitat en el buit del pensament, dormits però també desperts...i coneixem quan i on no hi ha terra on posar els peus i això és el que a través de l'objecte simbòlic es pot aconseguir de forma voluntària i directa, sempre que sigui necessari. I just en aquest moment, obrir-nos a la transcendència.

Aquests dies, com us deia, amb els alumnes n'hem parlat i ho hem comprovat. Ells i jo, que ho sabem fer perquè tots hem trobat el nostre símbol, o més d'un. Que els símbols ens aporten claredat, calma i connexió amb el que no és aquí de forma física, però que sí sentim en el nostre interior.

Pel fet de ser propi, aquest símbol forma part de la nostra identitat. De la nostra dimensió espiritual i transcendent. Espai on acudir quan vulguem o necessitem. I que constatem així, que sí que existeix.

Ja heu pensat en el vostre??